

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (peti senat)

z dne 29. aprila 2021 *

„Predhodno odločanje – Nujni postopek predhodnega odločanja – Pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah – Okvirni sklep 2002/584/PNZ – Evropski nalog za prijetje – Razlogi za fakultativno neizvršitev – Člen 4, točka 5 – Zahtevana oseba, ki ji je bila izrečena pravnomočna sodba za ista dejanja v tretji državi – Kazen, ki je že prestana ali je ni več mogoče izvršiti po zakonodaji kaznujoče države – Izvajanje – Polje proste presoje izvršitvenega pravosodnega organa – Pojem ‚ista dejanja‘ – Odpustitev kazni s strani organa, ki ni sodišče, v okviru splošne pomilostitve“

V zadevi C-665/20 PPU,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu, Nizozemska) z odločbo z dne 7. decembra 2020, ki je na Sodišče prispela 7. decembra 2020, v postopku izvršitve evropskega naloga za prijetje, izdanega zoper

X,

SODIŠČE (peti senat)

v sestavi E. Regan, predsednik senata, K. Lenaerts, predsednik Sodišča v funkciji sodnika petega senata, M. Ilešič (poročevalec), C. Lycourgos in I. Jarukaitis, sodniki,

generalni pravobranilec: G. Hogan,

sodna tajnica: M. Ferreira, glavna administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 3. marca 2021,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za X D. W. H. M. Wolters in S. W. Kuijpers, advocaten,
- za Openbaar Ministerie N. Bakkenes in K. van der Schaft,
- za nizozemsko vlado M. K. Bulterman in J. Langer, agenta,
- za nemško vlado J. Möller, M. Hellmann in F. Halabi, agenti,
- za Evropsko komisijo M. Wasmeier in F. Wilman, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 15. aprila 2021

* Jezik postopka: nizozemščina.

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 4, točka 5, Okvirnega sklepa Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 34), kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom Sveta 2009/299/PNZ z dne 26. februarja 2009 (UL 2009, L 81, str. 24) (v nadaljevanju: Okvirni sklep).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru izvršitve – na Nizozemskem – evropskega naloga za prijetje, ki ga je Amtsgericht Berlin-Tiergarten (okrajno sodišče v Tiergartnu v Berlinu, Nemčija) 19. septembra 2019 izdalo za uvedbo kazenskega postopka zoper X.

Pravni okvir

Pravo Unije

KISS

- 3 Člen 54 Konvencije o izvajanju Schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985 med vladami držav Gospodarske unije Beneluks, Zvezne republike Nemčije in Francoske republike o postopni odpravi kontrol na skupnih mejah, ki je bila podpisana 19. junija 1990 v Schengenu (Luksemburg) in je začela veljati 26. marca 1995 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 2, str. 9, v nadaljevanju: KISS), ki je del poglavja 3, naslovljenega „Uporaba načela *ne bis in idem*“, iz naslova III te konvencije, določa:

„Oseba, proti kateri je bil sodni postopek v eni pogodbenici pravnomočno končan, se za ista dejanja ne sme preganjati v drugi pogodbenici, pod pogojem, da je bila izrečena kazen tudi izvršena, da je v postopku izvrševanja ali je po zakonodaji pogodbenice, ki jo je izrekla, ni več mogoče izvršiti.“

Okvirni sklep

- 4 V uvodnih izjavah 5, 6, 10 in 12 Okvirnega sklepa je navedeno:
„(5) Zastavljeni cilj [Evropske] [u]nije, da postane območje svobode, varnosti in pravice, prinaša odpravo postopka izročitve med državami članicami in njegovo nadomestitev s sistemom predaje oseb med pravosodnimi organi. [...]
(6) Evropski nalog za prijetje, kot ga predvideva ta okvirni sklep, je na področju kazenskega prava prvi konkretni ukrep izvajanja načela medsebojnega priznavanja, o katerem je Evropski svet navedel, da je ‚temeljni kamen‘ pravosodnega sodelovanja.
[...]
(10) Mehanizem evropskega naloga za prijetje temelji na visoki stopnji zaupanja med državami članicami. Njegovo izvajanje se lahko zaustavi samo v primeru resnih in nenehnih kršitev načel iz člena 6(1) [PEU] ene od držav članic, ki jih ugotovi Svet na podlagi člena 7(1) omenjene pogodbe s posledicami, navedenimi v členu 7(2) te pogodbe.

[...]

(12) Ta okvirni sklep spoštuje temeljne pravice in upošteva načela, ki jih priznava člen 6 [PEU] in jih izraža Listina [Evropske unije] o temeljnih pravicah [...], zlasti Poglavje VI Listine. [...]"

- 5 Člen 1 tega okvirnega sklepa, naslovljen „Opredelitev evropskega naloga za prijetje in obveznost njegove izvršitve“, določa:

„1. Evropski nalog za prijetje je sodna odločba, ki jo izda država članica z namenom prijetja in predaje zahtevane osebe s strani druge države članice z namenom uvesti kazenski postopek ali izvršiti kazen zapora ali ukrep, vezan na odvzem prostosti.

2. Države članice izvršijo vsak evropski nalog za prijetje na osnovi načela medsebojnega priznavanja in v skladu z določbami tega okvirnega sklepa.

3. Ta okvirni sklep ne spreminja obveznosti, ki izhajajo iz spoštovanja temeljnih pravic in temeljnih pravnih načel iz člena 6 [PEU].“

- 6 Člen 3 Okvirnega sklepa, naslovljen „Razlogi za obvezno neizvršitev evropskega naloga za prijetje“, določa:

„Izvršitveni pravosodni organ države članice (v nadaljevanju: ‚izvršitveni pravosodni organ‘) zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje v naslednjih primerih:

1. če za kaznivo dejanje, na katerem temelji nalog za prijetje, velja amnestija v izvršitveni državi članici, če je ta država pristojna za pregon tega dejanja po svojem kazenskem pravu;

2. če izvršitveni pravosodni organ dobi obvestilo, da je zahtevani osebi država članica izrekla pravnomočno sodbo za ista dejanja, pod pogojem, da je v primeru izrečene kazni ta kazen že prestala ali se po zakonodaji izvršitvene države članice ne more več obsoditi;

3. če oseba, ki je predmet evropskega naloga za prijetje, po zakonodaji izvršitvene države članice zaradi svoje starosti ne more biti kazensko odgovorna za dejanja, na katerih temelji ta nalog.“

- 7 Člen 4 tega okvirnega sklepa, naslovljen „Razlogi za fakultativno neizvršitev evropskega naloga za prijetje“, določa:

„Izvršitveni pravosodni organ lahko zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje:

[...]

5. če izvršitveni pravosodni organ dobi obvestilo, da je zahtevani osebi tretja država izrekla pravnomočno sodbo za ista dejanja, pod pogojem, da je v primeru izrečene kazni ta kazen že prestana ali se prestaja ali se po zakonodaji kaznujoče države ne more več izvršiti;

[...]“

Nizozemsko pravo

- 8 Okvirni sklep je bil v nizozemsko pravo prenesen z wet tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (zakon o izvajanju Okvirnega sklepa Sveta

Evropske unije o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami) z dne 29. aprila 2004 (Stb. 2004, št. 195), kakor je bil nazadnje spremenjen z zakonom z dne 22. februarja 2017 (Stb. 2017, št. 82) (v nadaljevanju: OLW).

- 9 Člen 9(1)(d) in (e) OLW, s katerim sta prenesena člen 3, točka 2, in člen 4, točka 5, Okvirnega sklepa, določa:

„Predaji zahtevane osebe se ne ugotovi za kaznivo dejanje, za katero:

[...]

(d) je bila ta oseba s pravnomočno sodbo nizozemskega sodišča oproščena ali je bil izdan sklep o ustavitvi postopka ali pa je v zvezi z njo sodišče v drugi državi članici Evropske unije ali v tretji državi izdalo enakovredno pravnomočno sodno odločbo;

(e) je bila s pravnomočno sodbo obsojena v primerih, v katerih:

1. sta bila izrečena kazen ali ukrep že izvršena;
2. izrečene kazni ali ukrepa ni več mogoče izvršiti ali ni mogoče nadaljevati z njunim izvrševanjem;
3. je bila izdana obsodilna sodba, s katero je bila oseba spoznana za krivo, ne da bi ji bila izrečena kazen ali ukrep;
4. sta bila izrečena kazen ali ukrep že izvršena na Nizozemskem;

[...]“

- 10 Člen 28(2) OLW določa:

„Če rechtbank [(sodišče)] ugotovi [...], da predaje ni mogoče dovoliti [...], mora v svojem sklepu to predajo zavrniti.“

Nemško pravo

- 11 Člen 51 Strafgesetzbuch (kazenski zakonik), naslovljen „Pripisovanje“, v odstavku 3 določa:

„Če je bila v tujini izrečena kazen za isto dejanje zoper obsojeno osebo, se ta kazen, če še ni bila izvršena, pripiše k novi kazni.“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

- 12 Amtsgericht Berlin-Tiergarten (okrajno sodišče v Tiergartnu v Berlinu) je 19. septembra 2019 zoper X izdalo evropski nalog za prijetje zaradi predaje in uvedbe kazenskega postopka zaradi dejanj, ki naj bi jih ta storil 30. oktobra 2012 v Berlinu (Nemčija).

- 13 Tega dne naj bi X zvezal Y, ki je bila v času dejanskega stanja njegova partnerka, in Z, njeno 10-letno hčerko, ter jima grozil z nožem. Nato naj bi Y posilil in jo telesno poškodoval. Preden je zapustil hišo Y, naj bi zabarikadiral sobi, v katerih sta bili zvezani Y oziroma Z, s čimer je želel povzročiti njuno smrt.

- 14 Kazniva dejanja, zaradi katerih se zahteva predaja, so:

– poskus umora partnerke;

- poskus umora partnerkine mladoletne hčerke;
 - posilstvo partnerke;
 - huda telesna poškodba partnerke;
 - protipraven odvzem prostosti partnerki in
 - protipraven odvzem prostosti partnerkini mladoletni hčerki.
- 15 X je bil na podlagi tega evropskega naloga za prijetje pridržan na Nizozemskem in 18. marca 2020 priveden pred predložitveno sodišče.
- 16 Navedenemu sodišču je naznanil, da ne soglaša s svojo predajo nemškim pravosodnim organom, nato pa je bil priprt do odločitve v zvezi s tem.
- 17 X se je v podporo ugovoru zoper svojo predajo skliceval na načelo *ne bis in idem*, pri čemer je zlasti trdil, da mu je bila že izrečena pravnomočna sodba za ista dejanja v tretji državi, in sicer Iranu.
- 18 Kot je ugotovilo predložitveno sodišče, je bilo X v Iranu sojeno za zgoraj navedena dejanja, razen za protipraven odvzem prostosti Y, čeprav je bilo to dejanje ob upoštevanju materialnih elementov vključeno v kvalifikacijo „poskusa njenega umora“.
- 19 X je bil v Iranu s pravnomočno kazensko sodbo obsojen za povzročitev hude telesne poškodbe Y ter poskus umora Y in Z. Po drugi strani pa je bil pravnomočno oproščen obtožb glede posilstva Y in protipravnega odvzema prostosti Z.
- 20 X je moral po iranskem pravu prestati zgolj najstrožjo od zapornih kazni, na katere je bil obsojen, in sicer zaporno kazen sedmih let in šestih mesecev. Večji del te kazni je prestal, v okviru splošne pomilostitve, ki jo je razglasil vrhovni vodja Irana ob 40. obletnici islamske revolucije, pa mu je bil preostanek te kazni odpuščen.
- 21 X je bilo zaradi hudih telesnih poškodb, ki jih je zadal Y, še naloženo, da ji mora plačati *dijo* (denarni znesek). Zaradi slabega premoženjskega položaja je bilo X dovoljeno obročno plačilo, in sicer v obliki pologa v znesku 200.000.000 iranskih rialov (IRR) (približno 4245 EUR) in mesečnih obrokov v višini 2 % *dije*. Potem ko sta bila plačana polog in prvi obrok, je bil X 5. maja 2019 v Iranu izpuščen na prostost. Iranski organi so 7. septembra 2020 zoper njega izdali nalog za prijetje, ker niso bili upoštevani roki plačila nadaljnjih obrokov.
- 22 X pred predložitvenim sodiščem trdi, da je bil zoper njega že uveden kazenski postopek v Iranu, kjer je bil že pravnomočno obsojen za ista dejanja, za katera se zahteva njegova predaja na podlagi evropskega naloga za prijetje, izdanega zoper njega. Za del dejanj naj bi bil pravnomočno oproščen, medtem ko naj bi bil za drugi del obsojen na zaporno kazen, ki naj bi jo prestal skoraj v celoti in katere preostanek naj bi bil zajet s pomilostitvijo, navedeno v točki 20 te sodbe. X poleg tega še trdi, da *dija* ni kazen ali ukrep, ampak obveznost plačila odškodnine žrtvi.
- 23 X na podlagi tega meni, da bi bilo treba v skladu s členom 9(1)(d) in (e), točka 1, OLW njegovo predajo nemškim organom na podlagi evropskega naloga za prijetje, izdanega zoper njega, zavrniti. Še zlasti trdi, da člen 9(1) OLW ne določa nikakršnega razlikovanja med pravnomočno sodbo, izrečeno v državi članici, in pravnomočno sodbo, izrečeno v tretji državi. S tem naj bi nizozemski zakonodajalec uporabil možnost, ki je državam članicam priznana z Okvirnim sklepom, in sicer, da zavrnejo predajo v primeru pravnomočne sodbe in kazni, ki je bila v celoti prestana v tretji državi; zato naj bi morala nizozemska sodišča ravnati v skladu s tem.

- 24 Openbaar Ministerie (državno tožilstvo, Nizozemska) trdi, primarno, da izjeme, na katero se sklicuje X in se nanaša na predhodno obsodbo v Iranu, ni mogoče sprejeti. V zvezi z obsodbo, izrečeno v tretji državi, naj bi moralo predložitveno sodišče kot izvršitveni pravosodni organ v skladu s členom 4, točka 5, Okvirnega sklepa namreč zavrniti uporabo člena 9(1)(e) OLW, nato pa presoditi, ali obsodba, izrečena v Iranu, lahko izpolni pogoje za medsebojno priznavanje v skladu z vzajemnim zaupanjem, ki izhaja iz Pogodb ali običajev. Ob upoštevanju prekinitve diplomatskih odnosov in neobstoja pravosodnega sodelovanja z Islamsko republiko Iran ter velikih razlik med pravnimi sistemi držav članic Unije in Islamske republike Iran naj takega zaupanja v iranski pravni sistem ne bi bilo. Državno tožilstvo zato meni, da obsodba, ki je bila zoper X izrečena v Iranu, ne more biti veljaven razlog za neizvršitev evropskega naloga za prijetje, izdanega zoper njega.
- 25 Državno tožilstvo podredno navaja, da člen 9(1)(e) OLW ne nasprotuje izvršitvi tega naloga za prijetje, ker kazen, izrečena v Iranu, še ni bila prestana v celoti in se lahko izvrši pozneje. Državno tožilstvo se v zvezi s tem sklicuje na nalog za prijetje, ki so ga iranski organi izdali zoper X, ker ni upošteval rokov plačila nadaljnjih obrokov *dije*. Državno tožilstvo prav tako podredno navaja, da se iranska sodišča niso izrekla v zvezi z obtožbami glede protipravnega odvzema prostosti Y in da bi bilo zato treba na podlagi tega dovoliti predajo X.
- 26 V teh okoliščinah predložitveno sodišče najprej dvomi o tem, ali je bil člen 4, točka 5, Okvirnega sklepa pravilno prenesen v nizozemsko pravo. Navaja zlasti, da so v tej določbi naštetih razlogi za fakultativno neizvršitev evropskega naloga za prijetje, medtem ko člen 9(1) OLW določa, da je treba v primeru obstoja takih razlogov izvršitev zavrniti, pri čemer nima izvršitveni pravosodni organ v zvezi s tem nikakršnega polja proste presoje.
- 27 Dalje, predložitveno sodišče meni, da mora za ugotovitev, ali je na podlagi člena 9(1)(e) OLW zavezano zavrniti predajo X zaradi protipravnega odvzema prostosti Y, preveriti, ali to dejanje, za katero je X obtožen v Nemčiji, ter poskus umora Y, za katerega je bil obsojen v Iranu, pomenita „isto dejanje“ v smislu člena 9(1) OLW in člena 4, točka 5, Okvirnega sklepa.
- 28 Nazadnje, v zvezi z dejanji, za katera je bil X pravnomočno obsojen v Iranu, predložitveno sodišče navaja, da je vprašanje, ali mora – v celoti ali delno – zavrniti izvršitev zadevnega evropskega naloga za prijetje, odvisno od obsega pogoja, določenega v členu 4, točka 5, Okvirnega sklepa, da je „kazen že prestana ali se po zakonodaji kaznujoče države ne more več izvršiti“.
- 29 Predložitveno sodišče se sprašuje zlasti, ali je treba ukrep pomilostitve, kakršnega je bil X deležen v Iranu, upoštevati v okviru uporabe navedenega člena 4, točka 5.
- 30 Ker je odgovor na vprašanje, ali je evropski nalog za prijetje, izdan zoper X, mogoče izvršiti, odvisen od razlage člena 4, točka 5, Okvirnega sklepa, se je Rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu, Nizozemska) odločilo prekiniti odločanje in Sodišču predložiti ta vprašanja za predhodno odločanje:
- „1. Ali je treba člen 4, točka 5, [Okvirnega sklepa] razlagati tako, da mora imeti izvršitveni pravosodni organ, če se država članica odloči, da bo to določbo prenesla v nacionalno pravo, polje proste presoje v zvezi s tem, ali je treba izvršitev evropskega naloga za prijetje zavrniti ali ne?
 2. Ali je treba pojem ‚ista dejanja‘ iz člena 4, točka 5, [Okvirnega sklepa] razlagati enako kot isti pojem iz člena 3, točka 2, [tega sklepa], in če ni tako, kako je treba potem razlagati ta pojem v prvonavedeni določbi?
 3. Ali je treba pogoj iz člena 4, točka 5, [Okvirnega sklepa], da je ‚kazen že prestana [...] ali se po zakonodaji kaznujoče države ne more več izvršiti‘, razlagati tako, da je izpolnjen, če je bila zahtevana oseba za ista dejanja pravnomočno obsojena na kazen zapora, ki jo je deloma prestala

v državi, v kateri je bila obsojena, za preostali del pa ji je kazen odpustil organ v tej državi, ki ni sodišče, v okviru splošne pomilostitve, ki velja tudi za obsojence, ki so tako kot zahtevana oseba storili huda kazniva dejanja, in ki ne temelji na racionalnih premislekih kaznovalne politike?”

Predlog za nujni postopek predhodnega odločanja

- 31 Predložitveno sodišče je predlagalo, naj se ta predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja, ki je določen v členu 107(1) Poslovnika Sodišča.
- 32 V zvezi s tem je treba na prvem mestu navesti, da se predlog za sprejetje predhodne odločbe nanaša na razlago Okvirnega sklepa, ki spada na področje iz naslova V tretjega dela Pogodbe DEU, ki se nanaša na območje svobode, varnosti in pravice. Spada torej na področje uporabe nujnega postopka, opredeljenega v členu 107 Poslovnika, in se zato lahko obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja.
- 33 Na drugem mestu je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča upoštevati okoliščino, da je osebi, na katero se nanaša postopek v glavni stvari, trenutno odvzeta prostost in da je njeno nadaljnje pridržanje odvisno od rešitve spora o glavni stvari (sodba z dne 17. decembra 2020, Openbaar Ministerie (Neodvisnost odreditvenega pravosodnega organa), C-354/20 PPU in C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, točka 28 in navedena sodna praksa).
- 34 Iz predložitvene odločbe je razvidno, da je bil ukrep pridržanja zoper X odrejen v okviru izvršitve evropskega naloga za prijetje, izdanega zoper njega, in da je ohranitev tega ukrepa odvisna od odgovora Sodišča na vprašanja za predhodno odločanje.
- 35 V teh okoliščinah je peti senat Sodišča na predlog sodnika poročevalca in po opredelitvi generalnega pravobranilca 18. decembra 2020 odločil, da ugodí predlogu predložitvenega sodišča, naj se ta predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja.

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

- 36 S prvim vprašanjem želi predložitveno sodišče v bistvu izvedeti, ali je treba člen 4, točka 5, Okvirnega sklepa razlagati tako, da mora imeti izvršitveni pravosodni organ, če se država članica odloči, da bo to določbo prenesla v nacionalno pravo, polje proste presoje za ugotovitev, ali je treba izvršitev evropskega naloga za prijetje zavrniti ali ne iz razlogov, navedenih v tej določbi.
- 37 Najprej je pomembno opozoriti, da je namen Okvirnega sklepa, da se z uvedbo poenostavljenega in učinkovitega sistema predaje oseb, ki so obsojene ali osumljene storitve kaznivega dejanja, poenostavi in pospeši pravosodno sodelovanje in da se tako prispeva k uresničitvi cilja, zastavljenega za Unijo, da ta postane območje svobode, varnosti in pravice, tako da se opira na visoko stopnjo zaupanja, ki mora obstajati med državami članicami (sodba z dne 11. marca 2020, SF (Evropski nalog za prijetje – Jamstvo vrnitve v izvršitveno državo), C-314/18, EU:C:2020:191, točka 38 in navedena sodna praksa).
- 38 Na področju, ki je urejeno z Okvirnim sklepom, je načelo medsebojnega priznavanja – ki, kot je razvidno zlasti iz uvodne izjave 6 tega okvirnega sklepa, pomeni „temeljni kamen“ pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah – izraženo v členu 1(2) tega okvirnega sklepa, v katerem je določeno pravilo, da države članice izvršijo vsak evropski nalog za prijetje na osnovi načela medsebojnega priznavanja in v skladu z določbami navedenega okvirnega sklepa (sodba z dne 11. marca 2020, SF (Evropski nalog za prijetje – Jamstvo vrnitve v izvršitveno državo), C-314/18, EU:C:2020:191, točka 39 in navedena sodna praksa).

- 39 Iz tega izhaja, da lahko izvršitveni pravosodni organi načeloma zavrnejo izvršitev takega naloga le iz taksativno naštetih razlogov za neizvršitev, določenih v Okvirnem sklepu. Zato je, medtem ko je izvršitev evropskega naloga za prijetje načelo, zavrnitev izvršitve zasnovana kot izjema, ki jo je treba razlagati ozko (sodba z dne 17. decembra 2020, Openbaar Ministerie (Neodvisnost odreditvenega pravosodnega organa), C-354/20 PPU in C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, točka 37 in navedena sodna praksa).
- 40 V členu 3 Okvirnega sklepa so izrecno navedeni razlogi za obvezno neizvršitev evropskega naloga za prijetje, v členih 4 in 4a pa razlogi za njegovo fakultativno neizvršitev (glej v tem smislu sodbo z dne 11. marca 2020, SF (Evropski nalog za prijetje – Jamstvo vrnitve izvršitveni državi), C-314/18, EU:C:2020:191, točka 40 in navedena sodna praksa).
- 41 V zvezi z razlogi za fakultativno neizvršitev, naštetimi v členu 4 Okvirnega sklepa, iz sodne prakse Sodišča izhaja, da imajo države članice pri prenosu Okvirnega sklepa polje proste presoje. To pomeni, da lahko te razloge prenesejo v nacionalno pravo ali ne. Odločijo se lahko tudi za omejitve položajev, v katerih lahko izvršitveni pravosodni organ v konkretnem primeru zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje, s čimer se olajša predaja zahtevanih oseb v skladu z načelom medsebojnega priznavanja, navedenim v členu 1(2) Okvirnega sklepa (glej v tem smislu sodbo z dne 6. oktobra 2009, Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, točke 58, 59 in 61).
- 42 Poleg tega je treba opozoriti, da v skladu s členom 4 Okvirnega sklepa izvršitveni pravosodni organ „lahko zavrne“ izvršitev evropskega naloga za prijetje iz razlogov, naštetih v točkah od 1 do 7 tega člena, med drugim, če ta organ dobi obvestilo, da je zahtevani osebi tretja država izrekla pravnomočno sodbo za ista dejanja, če je v primeru izrečene kazni ta kazen že prestana ali se prestaja ali se po zakonodaji kaznujoče države ne more več izvršiti.
- 43 Tako iz člena 4 Okvirnega sklepa izhaja, zlasti iz uporabe povedkovnika „lahko“ v kombinaciji z glagolom „zavrniti“, katerega osebek je izvršitveni pravosodni organ, da mora imeti zadnjenavedeni polje proste presoje v zvezi z vprašanjem, ali je treba izvršitev evropskega naloga za prijetje zavrniti ali ne iz razlogov, navedenih v tem členu 4 (glej v tem smislu sodbo z dne 13. decembra 2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, točka 33 in navedena sodna praksa).
- 44 Iz tega izhaja, da države članice, če se odločijo za prenos enega ali več razlogov za fakultativno neizvršitev iz člena 4 Okvirnega sklepa, ne smejo določiti, da morajo pravosodni organi zavrniti izvršitev vsakega evropskega naloga za prijetje, ki formalno spada na področje uporabe navedenih razlogov, ne da bi imeli možnosti upoštevati okoliščine posameznega primera.
- 45 Ta razlaga člena 4 Okvirnega sklepa je potrjena s sobesedilom tega člena.
- 46 Prvič, kot je Sodišče večkrat poudarilo, je izvršitev evropskega naloga za prijetje namreč načelo, zavrnitev izvršitve pa je zasnovana kot izjema, ki jo je treba razlagati ozko (glej v tem smislu sodbo z dne 11. marca 2020, SF (Evropski nalog za prijetje – Jamstvo vrnitve izvršitveni državi), C-314/18, EU:C:2020:191, točka 39).
- 47 Kot je generalni pravobranilec ugotovil v točki 44 sklepnih predlogov, bi se z nacionalno določbo, s katero bi bila izvršitvenemu pravosodnemu organu odvzeta možnost, da upošteva okoliščine posameznega primera, na podlagi katerih bi lahko ugotovil, da pogoji za zavrnitev predaje v bistvu niso izpolnjeni, možnost zavrnitve, določena v členu 4 Okvirnega sklepa, spremenila v dejansko obveznost, s čimer bi se izjema, ki jo pomeni zavrnitev predaje, spremenila v načelno pravilo.
- 48 Drugič, besedilo člena 4 Okvirnega sklepa je treba primerjati z besedilom člena 3 tega sklepa, ki v skladu s svojim naslovom določa razloge za „obvezno neizvršitev“, na podlagi katerih izvršitveni pravosodni organ „zavrne“ izvršitev evropskega naloga za prijetje. Tako izvršitveni pravosodni organ nima polja proste presoje na podlagi člena 3 Okvirnega sklepa.

- 49 Poleg tega je besedilo člena 4, točka 5, Okvirnega sklepa skoraj enako besedilu člena 3, točka 2, tega sklepa, le da se prvi nanaša na primer osebe, ki je bila pravnomočno obsojena za ista dejanja „v tretji državi“, drugi pa se nanaša na primer osebe, ki ji je pravnomočno sodbo za ista dejanja izrekla „država članica“.
- 50 Vendar neobstoj polja proste presoje izvršitvenega pravosodnega organa v okviru uporabe razloga za neizvršitev iz člena 3, točka 2, Okvirnega sklepa izhaja iz zahteve po spoštovanju načela *ne bis in idem*, določenega v členu 50 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah.
- 51 To načelo, kot je zagotovljeno s členom 50 Listine o temeljnih pravicah, pomeni, da oseba ne sme biti v kazenskem postopku v državi članici zaradi kaznivega dejanja, za katero je bila že oproščena ali obsojena „v Uniji“.
- 52 V zvezi s tem je treba opozoriti, da pravo Unije temelji na osnovni premisi, da vsaka država članica z vsemi ostalimi državami članicami deli vrsto skupnih vrednot, na katerih temelji Unija, in priznava, da jih druge države članice delijo z njo, kot je natančneje določeno v členu 2 PEU (sodba z dne 24. septembra 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Načelo specialnosti), C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, točka 30). Ta premisa pomeni in utemeljuje obstoj vzajemnega zaupanja med državami članicami, med drugim v kazenskopravne sisteme drugih držav članic.
- 53 Z načelom vzajemnega zaupanja zlasti v zvezi z območjem svobode, varnosti in pravice se od vsake države članice zahteva, naj, razen v izrednih okoliščinah, šteje, da vse druge države članice spoštujejo pravo Unije in zlasti temeljne pravice, priznane s tem pravom (sodba z dne 17. decembra 2020, Openbaar Ministerie (Neodvisnost odreditvenega pravosodnega organa), C-354/20 PPU in C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, točka 35 in navedena sodna praksa).
- 54 Tako vzajemno zaupanje obstaja tudi med državami pogodbenicami KISS, katere člen 54 nasprotuje temu, da je oseba, proti kateri je bil sodni postopek v eni pogodbenici pravnomočno končan, „preganjana“ v drugi državi pogodbenici (sodba z dne 29. junija 2016, Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, točka 50 in navedena sodna praksa).
- 55 Nasprotno pa načeloma ni mogoče šteti, da obstaja zaupanje v kazenskopravni sistem tretjih držav, ki niso pogodbenice tega sporazuma ali ki nimajo drugih privilegiranih odnosov z Unijo, kar pomeni, da se mora izvršitvenemu pravosodnemu organu v skladu s členom 4, točka 5, Okvirnega sklepa priznati polje proste presoje, da ob upoštevanju vseh posebnih okoliščin posameznega primera, zlasti pogojev, v katerih je bila zahtevana oseba obsojena, in če je ustrezno, v katerih je bila obsodba zoper njo izvršena, preveri, ali je treba zavrniti izvršitev evropskega naloga za prijetje.
- 56 Ta razlaga je poleg tega v skladu s ciljem člena 4, točka 5, Okvirnega sklepa, ki – kot izhaja iz te določbe in v skladu s členom 67(1) PDEU – izvršitvenemu pravosodnemu organu omogoča, da zagotovi pravno varnost zahtevane osebe s tem, da upošteva dejstvo, da ji je tretja država izrekla pravnomočno sodbo za ista dejanja, če je v primeru izrečene kazni ta kazen že prestana ali se prestaja ali se po zakonodaji kaznujoče države ne more več izvršiti (glej po analogiji v zvezi s členom 54 KISS sodbo z dne 29. junija 2016, Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, točka 44).
- 57 V zvezi s tem je pomembno poudariti, da se pogoj v zvezi s tem, da je bila kazen prestana ali se prestaja ali se po zakonodaji kaznujoče države ne more več izvršiti, katerega posledica je – če ni izpolnjen – da se zahteva predaja zahtevane osebe, da se ta oseba kazensko preganja ali prestane kazni odvzema prostosti, ki ji je bila izrečena, ujema z namenom mehanizma evropskega naloga za prijetje, da se na območju svobode, varnosti in pravice prepreči nekaznovanost kaznivih dejanj (glej v tem smislu sodbo z dne 11. marca 2020, SF (Evropski nalog za prijetje – Jamstvo vrnitve v izvršitveno državo), C-314/18, EU:C:2020:191, točka 47, in po analogiji sodbo z dne 27. maja 2014, Spasic, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, točka 77).

- 58 V teh okoliščinah je treba opozoriti, da je treba Okvirni sklep razlagati tako, da se omogoči zagotovitev skladnosti z zahtevami po spoštovanju temeljnih pravic zadevnih oseb, ne da bi bila s tem ogrožena učinkovitost sistema pravosodnega sodelovanja med državami članicami, v katerem je evropski nalog za prijetje, kot ga je določil zakonodajalec Unije, eden od njegovih bistvenih elementov (sodba z dne 10. avgusta 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, točka 63).
- 59 Ker pa, kot izhaja iz točke 55 te sodbe, načel vzajemnega zaupanja in medsebojnega priznavanja, ki sta temelja mehanizma evropskega naloga za prijetje, ni mogoče samodejno prenesti na sodbe, ki so jih izrekla sodišča tretjih držav, bi bilo uresničevanje cilja iz člena 3(2) PEU glede preprečevanja kriminala in boja proti njemu na območju svobode, varnosti in pravice lahko ogroženo, če bi moral izvršitveni pravosodni organ neodvisno od okoliščin posameznega primera zavrniti predajo zahtevane osebe iz razloga, določenega v členu 4, točka 5, Okvirnega sklepa.
- 60 Iz tega izhaja, da je treba konkretno uporabo razloga za neizvršitev iz člena 4, točka 5, Okvirnega sklepa prepustiti presoji izvršitvenega pravosodnega organa, ki mora imeti za to polje proste presoje, ki mu omogoča, da preuči vsak primer posebej ob upoštevanju vseh upoštevnihi okoliščin in zlasti okoliščin, v katerih je bila zahtevana oseba obsojena v tretji državi, ter ugotovi, ali bi se lahko z nepredajo te osebe kršil legitimni interes vseh držav članic glede preprečevanja kriminala na območju svobode, varnosti in pravice.
- 61 V obravnavani zadevi je iz predloga za sprejetje predhodne odločbe razvidno, da predložitveno sodišče očitno izključuje možnost, da bi se OLW – razen ob uporabi razlage *contra legem* – uporabil tako, da bi se izvršitvenemu pravosodnemu organu priznalo tako polje proste presoje.
- 62 V zvezi s tem je treba po eni strani opozoriti, da sodišče države članice – ker Okvirni sklep nima neposrednega učinka – zgolj na podlagi prava Unije ni zavezano, da ne uporabi določbe svojega nacionalnega prava, ki je v nasprotju z Okvirnim sklepom (glej v tem smislu sodbo z dne 24. junija 2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, točka 71 in navedena sodna praksa).
- 63 Čeprav po drugi strani zavezujoča narava okvirnega sklepa za nacionalne organe pomeni obveznost, da nacionalno pravo, kolikor je mogoče, razlagajo ob upoštevanju besedila in namena tega okvirnega sklepa, da se doseže v njem določen rezultat, načelo skladne razlage ne more biti podlaga za razlago nacionalnega prava *contra legem* (glej v tem smislu sodbo z dne 24. junija 2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, točke 72, 73 in 76 ter navedena sodna praksa).
- 64 Pri tem se s tem načelom skladne razlage zahtevata upoštevanje celotnega nacionalnega prava in uporaba metod razlage, ki jih priznava to pravo, da se zagotovi polni učinek Okvirnega sklepa in da se doseže rešitev, ki je v skladu z njegovim ciljem (sodba z dne 24. junija 2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, točka 77 in navedena sodna praksa).
- 65 V obravnavani zadevi je nizozemska vlada na obravnavi pred Sodiščem navedla, da je v postopku sprejetja predlog zakona za spremembo člena 9 OLW, da bi se uskladil z Okvirnim sklepom.
- 66 V teh okoliščinah mora predložitveno sodišče med drugim presoditi, ali je ob upoštevanju te morebitne zakonodajne spremembe nizozemsko pravo mogoče uporabiti tako, da je dosežen rezultat v skladu s tistim, ki je določen z Okvirnim sklepom.
- 67 Ob upoštevanju vseh zgoraj navedenih preudarkov je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 4, točka 5, Okvirnega sklepa razlagati tako, da mora imeti izvršitveni pravosodni organ, če se država članica odloči to določbo prenesti v nacionalno pravo, polje proste presoje za ugotovitev, ali je treba izvršitev evropskega naloga za prijetje zavrniti ali ne iz razlogov, navedenih v navedeni določbi.

Drugo vprašanje

- 68 Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 3, točka 2, in člen 4, točka 5, Okvirnega sklepa razlagati tako, da je treba pojem „ista dejanja“ iz teh določb razlagati enotno.
- 69 V skladu z ustaljeno sodno prakso iz zahtev po enotni uporabi prava Unije in načela enakosti izhaja, da je treba pojme iz določbe prava Unije, ki za določitev svojega pomena in obsega ne napotuje izrecno na pravo držav članic, običajno v vsej Uniji razlagati avtonomno in enotno, pri čemer je treba poleg besedila te določbe upoštevati tudi njen kontekst in cilj, ki se uresničuje z zadevno ureditvijo (sodba z dne 25. junija 2020, Ministerio Fiscal (Organ, za katerega je verjetno, da bo prejel prošnjo za mednarodno zaščito), C-36/20 PPU, EU:C:2020:495, točka 53 in navedena sodna praksa).
- 70 Natančneje, v zvezi s pojmom „ista dejanja“ iz člena 3, točka 2, Okvirnega sklepa je Sodišče ugotovilo, da kadar ta določba v zvezi s tem pojmom ne napotuje na pravo držav članic, jo je treba v celotni Uniji razlagati samostojno in enotno (glej v tem smislu sodbo z dne 16. novembra 2010, Mantello, C-261/09, EU:C:2010:683, točka 38).
- 71 Sodišče je poleg tega ugotovilo, da je pojem „ista dejanja“ uporabljen tudi v členu 54 KISS, in navedlo, da je treba ob upoštevanju skupnega cilja tega člena in člena 3, točka 2, Okvirnega sklepa, ki preprečuje, da bi bila oseba znova preganjana ali bi bil zoper njo uveden kazenski postopek za ista dejanja, ta pojma razlagati enotno, in sicer tako, da se nanašata le na materialnost dejstev in zajemata vse konkretne okoliščine, ki so neločljivo medsebojno povezane, ne glede na pravno opredelitev teh dejstev ali pravno zavarovanega interesa (sodba z dne 16. novembra 2010, Mantello, C-261/09, EU:C:2010:683, točki 39 in 40 ter navedena sodna praksa).
- 72 Tako kot člen 3, točka 2, Okvirnega sklepa tudi njegov člen 4, točka 5, ne napotuje izrecno na pravo držav članic, zato je treba v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 69 te sodbe, pomen in obseg pojma „ista dejanja“, ki ga vsebuje ta določba, prav tako v vsej Uniji razlagati avtonomno in enotno, pri čemer je treba poleg besedila te določbe upoštevati tudi njen kontekst in cilj, ki se uresničuje z zadevno ureditvijo.
- 73 V zvezi s tem je treba najprej navesti, da je ta pojem ubeseden povsem enako kot v členu 3, točka 2, Okvirnega sklepa.
- 74 Dalje, v zvezi s sobesedilom, v katero se uvrščata ta pojma, je treba navesti, da je besedilo člena 4, točka 5, Okvirnega sklepa povsem primerljivo z besedilom njegovega člena 3, točka 2, le da se zadnjenavedena določba, v kateri je naveden eden od „razlogov za obvezno neizvršitev“ evropskega naloga za prijetje, nanaša na sodbo, izrečeno „v državi članici“, člen 4, točka 5, tega okvirnega sklepa, ki določa enega od „razlogov za fakultativno neizvršitev“, pa se nanaša na sodbo, izrečeno „v tretji državi“.
- 75 V teh okoliščinah se zaradi skladnosti in pravne varnosti zahteva, da se enako ubesedenim pojmom v vsaki od teh dveh določb in v členu 54 KISS pripiše enak obseg (glej v tem smislu sodbo z dne 10. novembra 2016, Özçelik, C-453/16 PPU, EU:C:2016:860, točka 33).
- 76 Okoliščina, da se člen 3, točka 2, tega okvirnega sklepa nanaša na sodbe, izrečene v Uniji, njegov člen 4, točka 5, pa na sodbe, izrečene v tretji državi, ne more sama po sebi upravičiti tega, da se navedenemu pojmu pripiše različen obseg.

- 77 Drži, da se z načelom *ne bis in idem* nujno predpostavlja obstoj zaupanja v kazenskopравни sistem države, v kateri je bila sodba izrečena (glej v tem smislu sodbo z dne 9. marca 2006, Van Esbroeck, C-436/04, EU:C:2006:165, točka 30 in navedena sodna praksa). Kot pa izhaja iz točke 55 te sodbe, ni mogoče domnevati, da visoka stopnja zaupanja, ki obstaja med državami članicami, velja tudi v zvezi s tretjimi državami in zlasti njihovim kazenskopravnim sistemom.
- 78 Vendar je treba po eni strani poudariti, da je prav zaradi te negotovosti zakonodajalec Unije okoliščino, da je bila zahtevani osebi izrečena pravnomočna sodba v tretji državi, uvrstil med razloge za fakultativno neizvršitev, in ne med razloge za obvezno neizvršitev.
- 79 S tem imajo namreč države članice možnost, da omejijo položaje, v katerih lahko izvršitveni pravosodni organ iz tega razloga zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje, s čimer se olajša predaja zahtevanih oseb v skladu z načelom vzajemnega priznavanja, navedenim v členu 1(2) Okvirnega sklepa (sodba z dne 6. oktobra 2009, Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, točki 58 in 59).
- 80 Poleg tega, ker mora imeti izvršitveni pravosodni organ, kot je razvidno iz odgovora na prvo vprašanje, polje proste presoje v okviru uporabe razloga za fakultativno neizvršitev iz člena 4, točka 5, Okvirnega sklepa, mora ta organ za ugotovitev, ali je treba predajo zahtevane osebe zavrniti ali ne, upoštevati tudi to, ali lahko legitimno zaupa v kazenskopравни sistem zadevne tretje države.
- 81 Po drugi strani naj bi bilo to, da se členu 4, točka 5, Okvirnega sklepa in zlasti pojmu „ista dejanja“ v smislu navedenega sklepa pripiše bolj omejen obseg kot členu 3, točka 2, tega okvirnega sklepa in členu 54 KISS, težko združljivo z zadnjenavedeno določbo, saj se ta konvencija ne uporablja le v državah članicah, ampak tudi v nekaterih tretjih državah, ki so k njej pristopile.
- 82 Nazadnje, v zvezi s ciljem te določbe je treba opozoriti, da je treba tako kot člen 3, točka 2, Okvirnega sklepa tudi njegov člen 4, točka 5, razlagati tako, da izvršitvenemu pravosodnemu organu omogoča, da zagotovi pravno varnost zahtevane osebe, pri čemer v okviru polja proste presoje, ki ga ima, upošteva dejstvo, da je bila ta oseba pravnomočno obsojena za ista dejanja v drugi državi, kar je v prid tudi skladni razlagi pojma „ista dejanja“ iz navedenih določb.
- 83 Ob upoštevanju vseh zgoraj navedenih preudarkov je treba na drugo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 3, točka 2, in člen 4, točka 5, Okvirnega sklepa razlagati tako, da je treba pojem „ista dejanja“ iz teh dveh določb razlagati enotno.

Tretje vprašanje

- 84 S tretjim vprašanjem predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba člen 4, točka 5, Okvirnega sklepa, s katerim je uporaba razloga za fakultativno neizvršitev iz te določbe pogojena s tem, da je v primeru obsodbe kazen že prestana, se prestaja ali se po zakonodaji kaznujoče države ne more več izvršiti, razlagati tako, da je ta pogoj izpolnjen, če je bila zahtevana oseba za ista dejanja pravnomočno obsojena na kazen zapora, ki je bila deloma izvršena v tretji državi, v kateri je bila obsojena, za preostali del pa ji je kazen odpustil organ v tej državi, ki ni sodišče, v okviru splošne pomilostitve, ki velja tudi za obsojence, ki so storili huda kazniva dejanja, in ki ne temelji na objektivnih premislekih kaznovalne politike.
- 85 V skladu s členom 4, točka 5, Okvirnega sklepa, lahko izvršitveni pravosodni organ zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje, če dobi obvestilo, da je zahtevani osebi tretja država izrekla pravnomočno sodbo za ista dejanja, „pod pogojem, da je v primeru izrečene kazni ta kazen že prestana ali se prestaja ali se po zakonodaji kaznujoče države ne more več izvršiti“ (v nadaljevanju: pogoj izvršitve).

- 86 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da se člen 4, točka 5, Okvirnega sklepa na splošno sklicuje na „zakonodajo kaznujoče države“, ne da bi bil podrobneje opisan razlog za nemožnost izvršitve kazni.
- 87 Zato je treba načeloma priznati vse ukrepe pomilostitve, ki jih določa zakonodaja kaznujoče države in katerih posledica je, da se izrečena kazen ne more več izvršiti, in to neodvisno, med drugim, od teže dejanj, organa, ki je podelil ta ukrep, in preudarkov, iz katerih ta izhaja.
- 88 Iz tega izhaja, da odpustitve kazni v skladu s pravom kaznujoče države ni mogoče *a priori* izključiti iz področja uporabe člena 4, točka 5, Okvirnega sklepa, tudi če jo je odpustil organ v tej državi, ki ni sodišče, v okviru splošne pomilostitve, ki velja tudi za obsojence, ki so storili huda kazniva dejanja, in ki ne temelji na objektivnih premislekih kaznovalne politike.
- 89 Ta razlaga, ki temelji na besedilu člena 4, točka 5, Okvirnega sklepa, je potrjena s sobesedilom te določbe in ciljem, ki se z njo uresničuje, ter, splošneje, namenom Okvirnega sklepa.
- 90 V zvezi s sobesedilom, v katero se umešča člen 4, točka 5, Okvirnega sklepa, je treba na prvem mestu navesti, po eni strani, da je pogoj izvršitve iz te določbe ubeseden skoraj enako kot pogoj iz člena 3, točka 2, tega okvirnega sklepa. Tudi člen 54 KISS vsebuje tak pogoj, ki je oblikovan podobno.
- 91 Zato je treba iz istih razlogov, kot so predstavljeni v točkah od 74 do 81 te sodbe, temu pogoju pripisati enak obseg.
- 92 Po drugi strani je treba ugotoviti, da na podlagi člena 3, točka 1, Okvirnega sklepa, izvršitveni pravosodni organ zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje, „če za kaznivo dejanje, na katerem temelji nalog za prijetje, velja amnestija v izvršitveni državi članici, če je ta država pristojna za pregon tega dejanja po svojem kazenskem pravu“.
- 93 Amnestija – katere cilj je na splošno ta, da dejanja, na katera se nanaša, izgubijo svojo kaznivost, zaradi česar kaznivo dejanje ne more več pripeljati do kazenskega postopka, če je bila obsodba že izrečena, pa se njeno prestajanje konča – torej načeloma pomeni, da se izrečena kazen ne more več izvršiti v smislu člena 3, točka 2, in člena 4, točka 5, Okvirnega sklepa.
- 94 Vendar ni mogoče šteti, da naj bi zakonodajalec Unije, ker je v členu 3, točka 1, tega okvirnega sklepa posebej predvidel možnost amnestije v izvršitveni državi članici, nameraval amnestijo v kaznujoči državi članici ali celo druge ukrepe pomilostitve, ki jih sprejme organ te države, ki ni sodišče, izključiti iz področja uporabe člena 3, točka 2, in člena 4, točka 5, Okvirnega sklepa.
- 95 Kot izhaja iz člena 3, točka 1, Okvirnega sklepa, se ta člen namreč nanaša na poseben primer, v katerem kaznivo dejanje, ki ga je storila zahtevana oseba, ne more pripeljati do kazenskih postopkov v izvršitveni državi članici, ker je zajeto z amnestijo v tej državi članici, medtem ko se pogoj izvršitve iz člena 4, točka 5, in člena 3, točka 2, Okvirnega sklepa nanaša na položaj, ki je bistveno drugačen in v katerem je bila zahtevana oseba obsojena v tretji državi ali v državi članici, ki ni izvršitvena država članica.
- 96 Na drugem mestu, v zvezi s ciljem pogoja izvršitve iz člena 4, točka 5, Okvirnega sklepa iz točke 57 te sodbe izhaja, da se s tem pogojem izvršitve prepreči nekaznovanost kaznivih dejanj na območju svobode, varnosti in pravice.
- 97 V zvezi s tem je treba opozoriti, da si mora Komisija, kot je razvidno iz člena 67(3) PDEU, zaradi svojega cilja vzpostavitve območja svobode, varnosti in pravice prizadevati zagotoviti visoko raven varnosti z ukrepi za preprečevanje kriminala in za boj proti njemu ter z ukrepi za uskladitev in sodelovanje med policijskimi in pravosodnimi ter drugimi pristojnimi organi, kakor tudi z vzajemnim priznavanjem sodnih odločb v kazenskih zadevah in po potrebi približevanjem kazenskih zakonodaj (sodba z dne 27. maja 2014, Spasic, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, točka 62).

- 98 V teh okoliščinah je pogoj izvršitve še posebno pomemben, ker se – če ni izpolnjen – prepreči uporaba načela *ne bis in idem* in posledično zahteva predaja zahtevane osebe, da se ta oseba kazensko preganja ali prestane kazen odvzema prostosti, ki ji je bila izrečena.
- 99 Namen načela *ne bis in idem* iz člena 4, točka 5, in člena 3, točka 2, Okvirnega sklepa ter iz člena 54 KISS pa ni samo na območju svobode, varnosti in pravice preprečiti nekaznovanje oseb, ki so bile obsojene s pravnomočno kazensko sodbo, ampak je tudi zagotoviti pravno varnost s spoštovanjem odločb javnih organov, ki so postale pravnomočne (glej v tem smislu sodbo z dne 27. maja 2014, Spasic, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, točka 77).
- 100 Pravna varnost oseb, ki so bile pravnomočno obsojene, pa je lahko koristno zagotovljena le, če se tem osebam, potem ko so bile obsojene in kazni po zakonodaji kaznujoče države ni več mogoče izvršiti, zagotovi, da se lahko gibljejo znotraj Unije, ne da bi se morale bati, da se bo zoper njih začel nov pregon zaradi istih dejanj (glej v tem smislu sodbo z dne 11. decembra 2008, Bourquain, C-297/07, EU:C:2008:708, točki 49 in 50), tudi če jim je kazen odpustil organ, ki ni sodišče, v okviru splošne pomilostitve, ki ne temelji na objektivnih premislekih kaznovalne politike.
- 101 Kljub temu je treba navesti, da mora imeti v nasprotju z razlogom za obvezno neizvršitev iz člena 3, točka 2, Okvirnega sklepa, pri uporabi katerega izvršitveni pravosodni organ nima nikakršnega polja proste presoje, tak organ – kot je bilo navedeno v točki 60 te sodbe – v okviru uporabe razloga za fakultativno neizvršitev iz člena 4, točka 5, tega okvirnega sklepa polje proste presoje, ki mu omogoča, da vsak posamezen primer preuči ob upoštevanju vseh upoštevnihi okoliščin. Te med drugim vključujejo dejstvo, da je bila zahtevana oseba deležna splošne pomilostitve, obseg te pomilostitve in pogoje, v katerih je do navedene pomilostitve prišlo.
- 102 To preučitev upoštevnihi okoliščin je treba izvesti ob upoštevanju ciljev, navedenih v točki 99 te sodbe, ki se uresničujejo s členom 4, točka 5, Okvirnega sklepa, in splošneje, cilja iz člena 3(2) PEU glede preprečevanja kriminala in boja proti njemu na območju svobode, varnosti in pravice.
- 103 Izvršitveni pravosodni organ mora v okviru polja proste presoje, ki ga ima, predvsem pretehtati med preprečevanjem nekaznovanosti in bojem proti kriminalu na eni strani ter zagotovitvijo pravne varnosti zadevne osebe na drugi strani, da bi se dosegel cilj Unije, da postane območje svobode, varnosti in pravice v skladu s členom 67(1) in (3) PDEU.
- 104 Ob upoštevanju navedenih preudarkov je treba na tretje vprašanje odgovoriti, da je treba člen 4, točka 5, Okvirnega sklepa, s katerim je uporaba razloga za fakultativno neizvršitev iz te določbe pogojena s tem, da je v primeru obsodbe kazen že prestana, se prestaja ali se po zakonodaji kaznujoče države ne more več izvršiti, razlagati tako, da je ta pogoj izpolnjen, če je bila zahtevana oseba za ista dejanja pravnomočno obsojena na kazen zapora, ki je bila deloma izvršena v tretji državi, v kateri je bila obsojena, za preostali del pa ji je kazen odpustil organ v tej državi, ki ni sodišče, v okviru splošne pomilostitve, ki velja tudi za obsojence, ki so storili huda kazniva dejanja, in ki ne temelji na objektivnih premislekih kaznovalne politike. Izvršitveni pravosodni organ mora v okviru polja proste presoje, ki ga ima, pretehtati med preprečevanjem nekaznovanosti in bojem proti kriminalu na eni strani ter zagotovitvijo pravne varnosti zadevne osebe na drugi strani.

Stroški

- 105 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški navedenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (peti senat) razsodilo:

1. Člen 4, točka 5, Okvirnega sklepa Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami, kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom Sveta 2009/299/PNZ z dne 26. februarja 2009, je treba razlagati tako, da mora imeti izvršitveni pravosodni organ, če se država članica odloči, da bo to določbo prenesla v nacionalno pravo, polje proste presoje za ugotovitev, ali je treba izvršitev evropskega naloga za prijetje zavrniti ali ne iz razloga, navedenega v navedeni določbi.
2. Člen 3, točka 2, in člen 4, točka 5, Okvirnega sklepa 2002/584, kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom 2009/299, je treba razlagati tako, da je treba pojem „ista dejanja“ iz teh dveh določb razlagati enotno.
3. Člen 4, točka 5, Okvirnega sklepa 2002/584, kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom 2009/299, s katerim je uporaba razloga za fakultativno neizvršitev iz te določbe pogojena s tem, da je v primeru obsodbe kazni že prestana, se prestaja ali se po zakonodaji kaznujoče države ne more več izvršiti, je treba razlagati tako, da je ta pogoj izpolnjen, če je bila zahtevana oseba za ista dejanja pravnomočno obsojena na kazni zapora, ki je bila deloma izvršena v tretji državi, v kateri je bila obsojena, za preostali del pa ji je kazni odpustil organ v tej državi, ki ni sodišče, v okviru splošne pomilostitve, ki velja tudi za obsojence, ki so storili huda kazniva dejanja, in ki ne temelji na objektivnih premislekih kaznovalne politike. Izvršitveni pravosodni organ mora v okviru polja proste presoje, ki ga ima, pretehtati med preprečevanjem nekaznovanosti in bojem proti kriminalu na eni strani ter zagotovitvijo pravne varnosti zadevne osebe na drugi strani.

Podpisi